

ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ

ಪುಷ್ಪಾ ಶೇಷಾದ್ರಿ

ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ ಇವೆರಡೂ ಭಾರತೀಯ ಆದರ್ಶ ಜೀವನದ ಅಡಿಗಲ್ಲು. ಕೇವಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಉತ್ತಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಈ ಆದರ್ಶಗಳ ಪಾಲನೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಲೇಖಕಿ ಮೈಸೂರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಭಕ್ತರು ; ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ತ್ಯಾಗವೆಂದರೆ, ಸರ್ವಸಂಗವನ್ನೂ ತೊರೆದು, ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಯಾಗಿ, ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟುಪಾಡಿನಲ್ಲಿ, ಸಂಸಾರಿ ಆಗಿದ್ದರೂ, ತ್ಯಾಗಜೀವಿ ಆಗಬಹುದು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಗುರುದೇವರು, ತ್ಯಾಗದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಾದರೂ ಅವತಾರಪುರುಷರು. ಆದರೆ ನಮ್ಮಂತಹ ಮಾನವರು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಕಷ್ಟದ ವಿಷಯವೇ ಸರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ 'ಇದು ನನ್ನದು' ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು, ಕ್ರಮೇಣವಾಗಿ ಅದು ಹೆಮ್ಮರವಾಗಿ ಬೆಳೆದುಬಿಡುವುದು. 'ನಾನು, ನನ್ನದು, ನನಗೆ, ನನ್ನಿಂದ, ನನಗೋಸ್ಕರ' ಎಂಬ ಗುಣಗಳು ಅರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಬೆಳೆದು ಬರುವುವು. ಆದರೆ ಮನದ ಆತ್ಮಾವಲೋಕನದಿಂದ ನಾನು, ನನ್ನದು, ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಯಾವುದು ಶಾಶ್ವತ, ಯಾವುದು ನಶ್ವರವೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬಹುದು.

ಒಂದು ಜೀವವು ಜನ್ಮ ತಾಳಿದಾಗ, ಖಾಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದು, ಪ್ರಪಂಚದಿಂದ ತೆರಳಿ ಹೋಗುವಾಗಲೂ ಕೈ ಖಾಲಿ. ಈ ನಡುವಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕರ್ಮದ ಜೊತೆಗೆ, ವಸ್ತು, ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವೆವು. ಜೀವನವೆಂದರೆ, ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಉಸಿರು ಇರುವುದು, ಆದರೆ ದೇಹಾಂತವಾದಾಗ ಹೆಸರು ಇರುವುದು, ಉಸಿರು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ 'ಉಸಿರು-ಹೆಸರಿನ' ನಡುವೆ ಬಾಳುವುದೇ 'ಜೀವನ.' ಈ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಮನೆ, ಮಠ, ಆಸ್ತಿ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವೆವು. ಕ್ರಮೇಣ ಅದು ನಮ್ಮ ಕೈಚಾರಿ ಹೋಗುವುದೋ ಎಂಬ ವ್ಯಾಮೋಹದ ಬಲೆಗೆ ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳುವೆವು. ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನನ್ನೂ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಾರದೆಂದಲ್ಲ. ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಾದುದನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕು.

ಇಲ್ಲಿ ಡಿ.ವಿ.ಜಿ.ಯವರ, 'ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗ' ವನ್ನು ನೆನೆಯಬಹುದು :

ಬೇಕು ಬೇಕೆಂದು ಬೇಕು ಬೇಕೆಂದೆನಗಿನ್ನೊಂದು |

ಬೇಕೆನುತ ಬೊಬ್ಬಿಡುತಲಿಹ ಘಟವನಿದನು ||

ಏಕೆಂದು ರಚಿಸಿದನೊ ಬೊಮ್ಮನೀ ಬೇಕು ಜಪ |

ಸಾಕೆನಿಪುದೆಂದಿಗಿಲೊ — ಮಂಕುತಿಮ್ಮ ||

ಈ ಬೇಕು, ಬೇಕುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಅದಕ್ಕೆ ತಡೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಸಾಕು, ಸಾಕೆಂಬ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವುದೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ.

ಅವರವರ ಹಿಂದಿನ ಪಾಪ, ಪುಣ್ಯ, ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ದೇವರು ಕೆಲವರಿಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಬಾಧೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನೀಡುವನು. ಎಲ್ಲವೂ ನಶ್ವರ, ದೇವರೊಬ್ಬನೇ ಶಾಶ್ವತವೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕು.

ತ್ಯಾಗ ಒಂದೇ ಸಾಲದು, ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಸಹ ಬೇಕು. ತ್ಯಾಗ, ವೈರಾಗ್ಯಗಳು ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳಂತೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. ಅತಿ ಇದ್ದರೆ, ನಾವು ಬಳಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅತಿಯಾದುದನ್ನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ (ಅವಶ್ಯವಿದ್ದವರಿಗೆ) ನೀಡಲು ತ್ಯಾಗ ಮನಸ್ಸು ಬೇಕು.

ಎಷ್ಟು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರೂ, ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಯಾರ ಮನೆಗಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ, 'ಪ್ಲೇನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾನು ಬರಲೇ?' ಎಂದು ಕೇಳುವೆವು. ಆದರೆ, 'ಅ' ಒಂದು ಕಾಲ (ಮರಣ) ವೆಂಬುದು, ತಿಳಿಸದೇ ಬರುವುದು. ಯಾವಾಗ, ಎಲ್ಲಿ, ಹೇಗೆ, ಏಕೆ ಎಂಬುದೇ ತಿಳಿಯದು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣಪರಮಹಂಸರು ಹೇಳಿದಂತೆ, 'ದೋಣಿ, ನೀರಿನಲ್ಲಿರಬೇಕು, ಆದರೆ ನೀರು ದೋಣಿ ಒಳಗೆ ಬರಬಾರದು.' ಸಂಸಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಸಾಂಸಾರಿಕತೆ ನಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬರದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ಪಡಿಸಬೇಕು.

ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನು ಮಾತೆ ಕೈಕೇಯಿಯ ಮಾತಿನಂತೆ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಚಲಿತನಾಗದೆ, ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ, ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ವನವಾಸಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಆದಿ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಮಾತೆ ಸಹ ಸಮಾಜದ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಮಗನನ್ನೇ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಲು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿದರು. ಪುರಂದರ ದಾಸರು, 'ನವಕೋಟಿ ನಾರಾಯಣ'ನೆಂಬ ಬಿರುದಿನಿಂದ ಮೆರೆದರು. ಒಂದು ಸವಕಲು ಕಾಸನ್ನೂ ಸಹ ದಾನ ಮಾಡಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಪತಿವ್ರತೆಯಾದ ಆತನ ಪತ್ನಿಗೆ ವಿಠಲನ ದರ್ಶನವಾದಾಗ, ತಾನೂ ಸಹ ವಿಠಲನ ಭಕ್ತನಾಗ ಬೇಕೆಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮಸ್ತವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ, ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ತಂಬೂರಿ ಹಿಡಿದು ವಿಠಲನ ಭಕ್ತರಾದರು.

ಅಂತೆಯೇ, ತುಳಸೀದಾಸರೂ ಸಹ, ಪತ್ನಿಯ ವ್ಯಾಮೋಹ ದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಪತ್ನಿಯು, "ಎಲ್ಲಾ ನಶ್ವರ, ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹದ ಬದಲು, ದೇವರನ್ನು ನಂಬಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತಿತ್ತು" ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಆ ಕ್ಷಣವೇ ತುಳಸೀದಾಸರು, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದರು.

ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನು ಕಷ್ಟವೇನೆಂಬುದನ್ನೇ ಅರಿಯದೆ, ಐಶ್ವರ್ಯ ದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸುಖವನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ, ಒಮ್ಮೆ ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನೋವು, ರೋಗ, ಮುಪ್ಪು, ಸಾವು ಇತ್ಯಾದಿ ಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಒಂದೇ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ 'ಬುದ್ಧ'ನಾದ.

ತ್ಯಾಗವೆಂದರೇನು? ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ 'ಸರ್ವ ಕರ್ಮ ಗಳ ಫಲದ ತ್ಯಾಗವೇ' ನಿಜವಾದ ತ್ಯಾಗ ಎನ್ನುವನು. ಇದು ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡುವುದೆಂದಾಗುವುದು. ಸ್ವಾರ್ಥವಿಲ್ಲದೇ ಕಾರ್ಯಮಾಡುವುದು ಅತಿ ದೊಡ್ಡದು. ಕೀರ್ತಿ, ಹೆಸರು, ಅಹಂ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡ ಬೇಕು. ತ್ಯಾಗಮಾಡುವೆನೆಂದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಕರ್ಮಮಾಡದೇ ಇರಲಾಗದು. ಕರ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ ಕರ್ಮದ ಫಲಾಪೇಕ್ಷೆಯ ಕಡೆ ಗಮನವಿರಬಾರದು. ಅದೇ ನಿಜವಾದ ತ್ಯಾಗ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಶಿಸಬಾರದು, ಯಾವುದು ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಬರುವುದೋ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅಹಂನ ತ್ಯಾಗ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಆದರೆ ಅದು ಕಠಿಣವೂ ಹೌದು. ಗೀತೆಯ ಹನ್ನೆರಡನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ 'ಅಭ್ಯಾಸ' ಯೋಗವನ್ನು ಹೇಳುವಂತೆ, ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲದಿಂದಲೇ 'ಅಹಂ'ನ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕು.

ಭಕ್ತ ಕನಕದಾಸರು ಹೇಳಿದಂತೆ 'ನಾನು ಹೋದರೆ ಹೋದೇನು' ಎಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡಿದರೆ, 'ನಾನು' ಎಂಬುದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರೆ, ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು.

ಶ್ರೀಶಾರದಾ ಮಾತೆಯವರು, ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ 'ತ್ಯಾಗ ಮಯಿ'. ಮಾತೆಯು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಸಂಗ. ಮಾತೆಯು ಮದುವೆ ನಂತರ, ಪತಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು, ಮಾತೆಯವ

ರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, "ನಿನಗೆ, ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ತರುವ ಮನಸ್ಸಿದೆಯೇ? ಅಥವಾ ನಿನ್ನನ್ನು 'ದೇವಿ' ಎಂದು ಪೂಜಿಸಲಿ?" ಎಂದರು. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ, ಶಾರದಾಮಾತೆ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಇಷ್ಟವೇ ಸಮ್ಮತವೆಂದರು. ಮಾತೆಯ ತ್ಯಾಗ ಎಷ್ಟು ಹಿರಿಯದು ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಊಹಿಸಬಹುದು.

ವೈರಾಗ್ಯ - ಇದು ಜೀವನದಲ್ಲಿರಬೇಕಾದರೆ, ಸತ್ಸಂಗ, ಧ್ಯಾನ, ಜಪ, ತಪ, ಏಕಾಂತವಾಸ, ಶ್ರವಣ, ಮನನ, ನಿರಿದ್ಯಾಸನ, ಇತರರ ಸೇವೆ, ಇವು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಇದನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೆ, ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ದಾರಿಯಾಗುವುದು. ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಮತ್ತೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಫಲಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಿ, ಈ ಅನುಭವಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಎಲ್ಲವೂ ನಶ್ವರ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೆಲಕು ಹಾಕಿ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕ್ರಮೇಣ ವೈರಾಗ್ಯ ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗ ಇವುಗಳು ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಬರುವುವು. ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ವ-ಪ್ರಯತ್ನ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಭಗವದ್ಗೀತೆಯ ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದ ಹನ್ನೊಂದನೇ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ,

**ನಹಿ ದೇಹಚ್ಛತಾ ಶಕ್ಯಂ ತ್ಯಕ್ತುಂ ಕರ್ಮಾಣ್ಯಶೇಷತಃ |
ಯಸ್ತು ಕರ್ಮಫಲತ್ಯಾಗೀ ಸ ತ್ಯಾಗೀತ್ಯಭಿಧೀಯತೇ ||**

— ಎಂದು ಕೃಷ್ಣನು ಹೇಳಿರುವನು.

ಅರ್ಥಾತ್, ಶರೀರಧಾರಿಯಾದ ಯಾವುದೇ ಮಾನವನು, ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕರ್ಮಫಲವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ, ಕರ್ಮಫಲವನ್ನು ಯಾರು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವನೋ, ಅವನೇ ನಿಜವಾಗಿ ತ್ಯಾಗೀ.

"ಶ್ರದ್ಧೆಯೆಂಬ ಹಿಡಿಯಿರುವ, ವೈರಾಗ್ಯದ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಕರ್ಮವನ್ನು ಪುಡಿಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ" ಎಂದು ನಾಮ ದೇವನ ಮನೆಯ ಕೆಲಸದವಳಾದ ಜನಾಬಾಯಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಳು ಬೀಸುತ್ತಾ ಹಾಡಿದ ಹಾಡು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುವುದು.

**ನಮಗಾಗಿ ಮಾಡುವುದು — ಸ್ವಾರ್ಥ
ಪರರಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವುದು — ನಿಸ್ವಾರ್ಥ(ತ್ಯಾಗ)
ದೇವರಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವುದು — ಪರಮಾರ್ಥ.**

ತ್ಯಾಗದ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ, ವೈರಾಗ್ಯ. ನಂತರ ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ಶರಣಾಗತಿಗೆ ಮಾರ್ಗ.

ಸಹೋದರರೇ, ಅತ್ಯಂತ ಭವ್ಯವಾದ ಭವಿಷ್ಯ ನಮ್ಮದಾಗಿದೆ. ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸವಾಲನ್ನು ಹಾಕಿರುವೆವು. ಅದೇ ಇದು: “ಪ್ರಜೆಗಳಿಂದಲ್ಲ, ಧನದಿಂದಲ್ಲ, ತ್ಯಾಗದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಅಮೃತವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು.” ಆಸೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಜನಾಂಗಗಳು ಪ್ರಪಂಚದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ತಮ್ಮ ಕೈಲಾದಷ್ಟೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿವೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದೆ ಸೋತವು, ಕಾಂಚನ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರ ಲಾಲಸೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಬರುವ ದೌರಾತ್ಮ್ಯ ಮತ್ತು ದುಃಖದ ಭಾರಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗಿವೆ. ಹೊಸವು

ಇನ್ನೇನು ಬೀಳಲು ತತ್ತರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಯುದ್ಧವಿರಬೇಕೆ, ಶಾಂತಿ ಇರಬೇಕೆ ಎಂಬ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಯೇ ಅಥವಾ ಅಸಹಿಷ್ಣುತೆಯೇ? ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಳ್ಳೆಯದು ಉಳಿಯುತ್ತದೆಯೇ ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟದ್ದೇ? ಬಾಹುಬಲವೇ ಇಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯೇ? ಲೌಕಿಕತೆಯೇ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೇ ಎಂಬುದು ನಿರ್ಣಯ ವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಗೆಹರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆವು. ನಮ್ಮ ಸುಖ ದುಃಖಗಳ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯವೇ ಅಲೌಕಿಕತೆ, ತ್ಯಾಗ.

ಮಾನವ ಜನಾಂಗದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕರಣ - ಇದೊಂದೇ ಭಾರತೀಯನ ಬಾಳಿನ ಕೆಲಸ, ಅದರ ನಿತ್ಯಗಾನದ ಪಲ್ಲವಿ, ಜೀವನದ ಸಾರ ಸರ್ವಸ್ವ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ತಳಹದಿ. ತಾನು ಬದುಕಿರುವುದು ಇದೊಂದಕ್ಕಾಗಿಯೇ. ಭಾರತ ತನ್ನ ಈ ಜೀವನ ಗತಿ ಯಲ್ಲಿ, ಟರ್ಕ್ ಅಥವಾ ಟರ್ಟರ್ ತನ್ನನ್ನು ಆಳಲಿ, ಮೋಗಲ್ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲೀಷರು ತನ್ನನ್ನು ಆಳಲಿ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತನ್ನ ಆದರ್ಶ ವನ್ನು ಬದಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

— ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ (‘ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ’, ಸಂ.೫, ಪು.೪೦೫)

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆ (RIMSE)

ಯಾದವಗಿರಿ, ಮೈಸೂರು - 570 020

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಬಿರ (ಪುರುಷರಿಗಾಗಿ ಆವಾಸಿ ಶಿಬಿರ)

29 ಜೂನ್ 2022 ರಿಂದ 03 ಜುಲೈ 2022 : ಐದು ದಿನಗಳ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಬಿರ

ಮಾಧ್ಯಮ: ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್

ಸೂಚನೆಗಳು

- * ಶುಲ್ಕ: ರೂ 3,000 ಮಾತ್ರ - ಊಟ ಹಾಗೂ ವಸತಿ ಸೌಲಭ್ಯ ಸೇರಿ.
- * ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಮೊದಲು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಅರ್ಜಿಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ.
- * ತುಂಬಿದ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಕೊನೆಯ ದಿನಾಂಕ: 20 ಜೂನ್ 2022.
- * ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳು 29-06-2022 ರಂದು ಸಂಜೆ 5 ಗಂಟೆಯ ಒಳಗೆ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು.
- * ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಭಕ್ತರು ಉತ್ತಮ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು.
- * ಶಿಬಿರದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಮದ ನೀತಿ-ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತ ಆಶ್ರಮದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯಾಗದಂತೆ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಮಯಪ್ರಜ್ಞೆ / ಶಿಸ್ತಿಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದು.
- * ಶಿಬಿರದ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕು.
- * ಶಿಬಿರದ ವಿವರಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಅರ್ಜಿಗಾಗಿ ಸ್ವ - ವಿಳಾಸವಿರುವ (10cmx23cm) ಲಕೋಟೆಗೆ ರೂ.5/- ಅಂಚೆ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಲಗತ್ತಿಸಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ:

ವಿಳಾಸ: Correspondent, Ramakrishna Institute of Moral and Spiritual Education (RIMSE)

Yadavagiri, Mysuru - 570020 Phone: 0821 - 2417666 / 2412800 Mob No 8861117757

E-mail: mysuru.rimse@rkmm.org Website: www.rimse.org.in

